

"Ako Jevreji žele postati slobodni, oni ne smiju ispovijedati kršćanstvo, nego uništeno kršćanstvo, uništenu religiju uopće, tj. prosvjećenost, kritiku i njen rezultat - slobodnu čovječnost." (str. 70)

Za Jevreja se još uvijek radi o ispovijedanju, ali ne više o ispovijedanju kršćanstva, nego prevladanog kršćanstva.

Bauer zahtijeva od Jevreja da prekine sa suštinom kršćanske religije, a to je zahtijev koji, kako on sam kaže, ne proizilazi iz razvitka jevrejske suštine.

Pošto je Bauer na kraju Jevrejskog pitanja pokazao da jevrejstvo shvaća samo kao grubu religioznu kritiku kršćanstva i pridao mu "samo" religiozno značenje, moglo se predvidjeti da će se i emancipacija Jevreja pretvoriti u filozofsko-teološki akt.

Bauer shvaća idealnu apstraktnu suštinu Jevreja, njegovu religiju, kao cijelu njegovu suštinu. Stoga on s pravom zaključuje: "Jevrej ne daje ništa čovječanstvu kada zanemaruje svoj ograničeni zakon", kada raskida sa cijelim svojim jevrejstvom. (str. 65)

Odnos Jevreja i kršćanina postaje, prema tome, slijedeći: jedini interes kršćanina u emancipaciji Jevreja je općeljudski, teorijski interes. Jevrejstvo je za religiozno oko kršćanina uvredljiva činjenica. Čim njegovo oko prestane da bude religiozno, prestaje ta činjenica da bude uvredljiva. Emancipacija Jevreja sama po sebi nije posao za kršćanina.

Jevrej, naprotiv, da bi se oslobodio, ne treba da obavi samo svoj posao, nego istovremeno i posao kršćanina, da prodje Kritiku sinoptika i Život Isusov[AC].

"Neka se sami brinu: oni će sami odrediti svoju sudbinu; ali historija ne dozvoljava da joj se netko ruga." (str. 71)

Mi pokušavamo da razbijemo teološku formaciju pitanja. Pitanje o sposobnosti Jevreja za emancipaciju pretvara se za nas u pitanje: Koji posebni društveni element treba savladati da bi se ukinulo jevrejstvo? Jer sposobnost za emancipaciju današnjeg Jevreja jeste odnos jevrejstva prema emancipaciji današnjeg svijeta. Taj odnos nužno proizilazi iz posebnog položaja jevrejstva u današnjem porobljenom svijetu.